

Фотографія з історією

ЇХ ОБ'ЄДНАЛА ЦЕРКВА

В позаминулому «Краєзнавці» («РК») за 6 листопада 1996 р.) була надрукована моя розповідь про Тимофія Плаксія. Це — перший матеріал циклу «Фотографія з історією». Другий подаю сьогодні.

Передусім слід назвати тих, хто зафіксований на знімку. У верхньому ряду (зліва направо) це коростятинці Євгенія Захарець, Ольга Румкова, невідомий, Степан Шельчук, Раїса Шандрук (Кужель), Надія Поліщук, Дмитро Денега, вже згаданий Тимофій Плаксій, Аркадій Петрович, Павло Денега, Фаліна Брижицька, Сергій Придоус, Надія Придоус, Ганна Переходько, Ганна Черняк, Микола Нестерук, Степанида Михайлюк, невідома, Марко Бейлах, Катерина Придоус (Денега), Раїса Крачковська та знову ж таки невідомий.

До речі, у текстовку, що

була надрукована під зазначеним знімком («РК») за 2 жовтня минулого року), вкралася неточність. Там другою зліва у верхньому ряду аутентована Ганна Токарець (Денега), тоді як вона — друга зліва у нижньому ряду.

На фото в нижньому ряду (зліва направо) — Фаїна Шевчук, вже згадана Ганна Токарець (Денега), Ольга Марчук, Уляна Коберська, отець Володимир, Олександр Захарець, Тетяна Ткачук, Ганна Марчук, Ганна Брижицька. Внизу (лежать) — дяк Галактіон Ткачук (з книгою в руці) та Андрій Невірковець.

А тепер — дещо про власне сфотографованих. Центральна постать знімка — отець Володимир. Подіювали, що йому зрадила дружина, і батьושка, покинувши невірну, оженився вдруге на молодій вчительці. Але оскільки це супере-

тало церковним канонам, то священик виїхав до Росії. Мета — загубитися серед її просторів та знову почати правити; наче нічого й не сталося.

Галактіон Ткачук впродовж життя був старостою, дяком, паламарем. За багатолітню духовну діяльність його нагородили святковим церковним одягом. В цьому вбранні дяк і на фото.

На знімку зафіксована і дочка старости Тетяна (від священика — друга справа). Чоловік її загинув на фронті, і жінка, незважаючи на численні сва-

тека, книги для якої купувалися за гроші, накопдовані сільською молоддю. В цьому своєрідному клубі дівчата двічі на тиждень репетирували, співали українські народні та церковні пісні. Навідувались сюди і хлопці. Правда, нечасто.

Ясна річ, зараз Уляна Дмитрівна вже не та, якою була раніше. Та співу, пісні не покинула. Більше того, як заспіває часом, то не кожний молодий у змозі підхопити. Ще б пак! Адже її голос — справжнє сопрано.

І наостанку. Знімок церковного хору села Коростятин зроблено в сорок четвертому чи сорок п'ятому році. Сфотографувалися люди або в день Івана Купала, на отпуст (тому всі у святковому вбранні), або «на чудо». Знімав хористів тучинець Левко Тивончук — єдиний фотограф у тому куці. До речі; всі карточки польської доби зроблені саме ним. Тобто покійний Левко своїм стареньким апаратом фіксував саму історію, окремі її сільські моменти.

На жаль, про цю людину мені мало що відомо. Проте є село Тучин, де ще живуть сучасники старого майстра. Тож чому б їм не пригадати та не розповісти широкому загалу про життя і діяльність фотографа Тивончука? Ну, а розпитати та написати про це до редакції змогли б школярі Тучинської СШ. Адже краєзнавство — одна із складових народознавства, яке там вивчають...

Галина ЧЕРНЯК.